

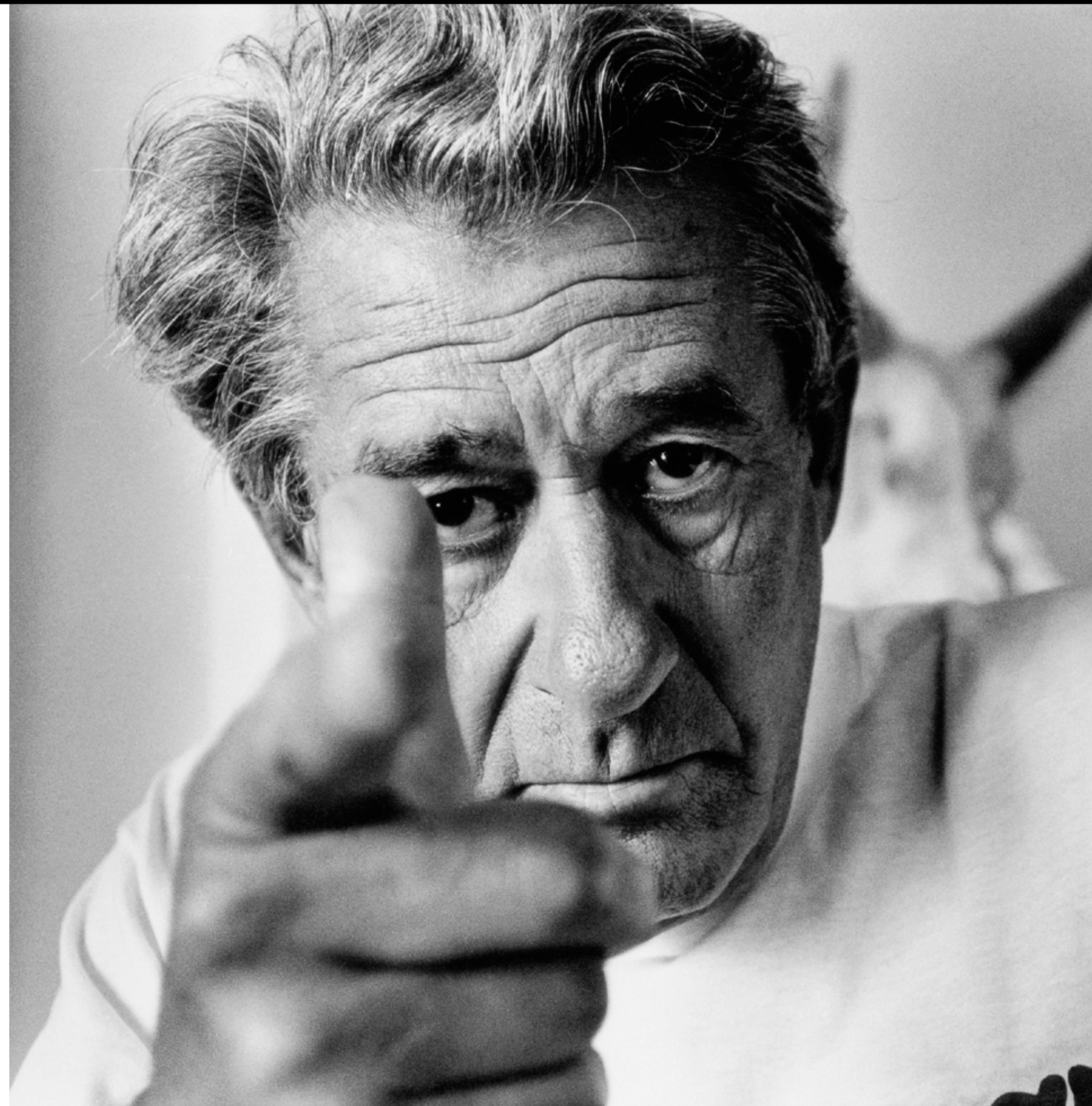

HELMUT NESTOUDNÁ KRÁSA NEWTON

Pro někoho perverzní a machistický,
pro jiného geniální a podvratný.
Helmut Newton byl bezpochyby
jedním z nejvlivnějších mistrů módní
fotografie, uznávaný, obdivovaný
i zatracovaný...

Pro někoho perverzní a machistický, pro jiného geniální a podvratný. Helmut Newton byl bezpochyby jedním z nejvlivnějších mistrů módní fotografie, uznávaný, obdivovaný i zatracovaný. Jeho snímky žen jsou otevřeně erotické a vyzývavé, přitom elegantní a hravé. Letos by berlínský rodák a světoběžník oslavil stovku; jeho život ukončila v roce 2004 autonehoda. Narozen v roce 1920 v židovské rodině, zažil Newton řadu historických kotrmelců 20. století, které se promítly do jeho díla. V intimním dokumentu Gero von Boehma vystupují osobnosti jako Charlotte Rampling, Isabella Rossellini, Hanna Schygulla, Grace Jones, Marianne Faithfull, Claudia Schiffer, Anna Wintour a skládají sugestivní mozaiku života a díla svérázného muže, který se nikdy necítil být umělcem.

Původní název	Helmut Newton: The Bad and the Beautiful
Režie	Gero von Boehm
Scénář	Gero von Boehm
Kamera	Marius Matzow Gulbrandsen
Střih	Frida Eggum Michaelsen, Mina Nybakke
Hudba	Tom Weichenhain
Hrají	Charlotte Rampling, Isabella Rossellini, Hanna Schygulla, Sylvia Gobel, Grace Jones, Nadja Auermann, Marianne Faithfull, Claudia Schiffer, Anna Wintour, Helmut Newton

Rok výroby	2020
Země	Německo
Produkce	Felix von Boehm
Jazyk	anglicky, francouzsky, německy s českými titulky
Nosiče	DCP, MP4
Přístupnost	od 15 let
Stopáž	89 min.
Žánr	dokumentární
Monopol	18/ 8/ 2027

Ke stažení

Foto v tiskové kvalitě	artcamfilms.capsa.cz Login: Artcam2020 Heslo: dobrefilmy
Materiály pro kina	http://ftp.sirenafilm.com:5000
Trailer	www.artcamfilms.cz www.youtube.com/user/ ArtcamDistribuce
Aktuální informace ke sdílení a volnému užití najdete na: www.facebook.com/ArtcamFilms	

„Fotografie Helmuta Newtona jsou nedílnou součástí popkultury 20. století. V dnešních debatách o objektivizujícím pohledu na ženské tělo jejich autor na některé působí jako nenapravitelný dinosaurus a relikv starého světa, to ale jeho roli v dějinách módní fotografie nijak neumenšuje. Dokument Gero von Boehma může fungovat jako důstojná pocta i impulz k diskusi o proměnách perspektivy a autorském odkazu člověka, který tvrdil, že ve fotografii existují jen dvě sprostá slova: umění a vkus,“

ŘÍKÁ ŘEDITEL ARTCAM FILMS VÍT SCHMARC.

“Miluji vulgárnost. Hodně mě přitahuje špatný vkus – je daleko zábavnější než takzvaný dobrý vkus, což je jen standardizovaný způsob vidění věcí. Dobrý vkus je anti-móda, anti-fotografie, anti-dívka, anti-erotika! Vulgárnost je život, zábava, touha, extrémní reakce!”

HELMUT NEWTON

Interview s autorem a režisérem Gero von Boehmem

JAK JSTE SE SEZNÁMIL S HELMUTEM NEWTONEM?

Poprvé jsme se setkali skrz společné přátele v Paříži. To muselo být kolem roku 1997. Okamžitě jsme si porozuměli a zjistili, že nás pojí podobný smysl pro humor a jistý smysl pro bizarní situace. A okamžitě mi padla do oka jeho žena June, možná proto, že stejně jako Helmut mám nesmírně rád inteligentní a silné ženy. Ještě párkrát jsme se viděli v Monte Carlu a zejména v Berlíně, který Helmut miloval.

For Gero - Berlin, 15.10.2002, at 2pm

"C'homme au Monocle" Helmut Newton

“Tradice a avantgarda”

GERO VON BOEHM
O HELMUTU NEWTONOVI

O ČEM JSTE MLUVILI, KDYŽ JSTE SE SETKALI?

Pojil nás obdiv ke starým německým filmům, hudbě a románům Arthura Schnitzlera. V Monte Carlu, kde pobýval kvůli počasí, jsme občas spolu pozorovali lidi – místní podivíny. Byl voyeurem v nejlepším slova smyslu. V Berlíně mi navykládal spoustu o svém mládí prožitém tamtéž ve dvacátých a třicátých letech dvacátého století, o svých přátelích, o skvostné fotografce Yvě, od níž se učil, a samozřejmě o období po nacistickém vítězství. Jak nebezpečné období to pro něj jako pro Žida bylo, jak se v noci schovával po sklepech a jak později v prosinci 1938 z Berlína utekl. Ukázal mi perón, kde nastoupil do vlaku, který ho odvezl na loď do Číny.

A jednu chvíli jsem si samozřejmě pomyslel: “O tomhle muži musíš udělat film.” Chvíli trvalo, než jsem přesvědčil jeho a hlavně jeho manželku June. Byla extrémně ochranářská, ale v určitém okamžiku prohlásili: “Máš naše požehnání.” Poté jsme natáčeli v Monte Carlu, Paříži, Berlíně a Hollywoodu a nakonec vznikl televizní portrét pro ZDF / Arte s názvem HELMUT NEWTON – MEIN LEBEN. Ale stále jsem měl mnoho nezveřejněného materiálu, který jsme nyní do filmu zařadili, stejně jako videonahrávky Helmuta, které léta natáčela June. A pak samozřejmě obrovský dar z úzké spolupráce s Nadací Helmuta Newtona, která nám dovolila využít její celý fotoarchiv.

ZÁKLADNÍ IDEOU FILMU BYLO NECHAT HOVOŘIT

JEN ŽENY. PROČ?

Ženy byly středobodem Helmutova života coby fotografa. Znal ženy jako nikdo jiný a ženy znaly jeho. Takže jsem měl za to, že jde o nejlepší způsob, jak vyprávět jeho osobní příběh. Nestál jsem ani o běžné chlapské žerty. Muži pro Helmuta v podstatě byli jen doplňky. Některé postavy filmu znám už léta, například Isabellu Rossellini, Charlotte Rampling a Hannu Schygullu. Souhlasily s účinkováním ve filmu rychle. A pak zde byly překrásné ženy jako Grace Jones, Nadja Auermann, Claudia Schiffer, Marianne Faithfull a Anna Wintour, které daly souhlas až po jisté době.

Všechny hovořily o svém setkání s Helmutem s nesmírnou upřímností. Třeba Grace Jones vzpomíná, jak jí několikrát volal a pokaždé zapomněl, že má drobná ňadra, a proto není typickou “Newtonovskou ženou”. Pokaždé ji poslal domů. Ale nakonec spolu nafotili slavné snímky. Velmi vtipná historka... Anna Wintour coby mladá módní redaktorka v British Vogue měla s Helmutem fotit v Kalifornii, ale den předtím se vymluvila na nemoc, protože ji zkrátka ten proslulý Newton příliš fascinoval. Charlotte Rampling vypráví, jak s Helmutem dělala své vůbec první akty na stole uprostřed hotelového pokoje v Arles. To byly i jeho první akty. Oproti tomu Nadja Auermann se nechtěla nechat fotit nahá. To se ho dotklo.

FORMOVAL FOTOGRAFII V 70. A 80. LETECH DVACÁTÉHO STOLETÍ, ALE JEHO SNÍMKY JSOU IKONICKÉ DODNES. CO VŠAK BUDE JEHO ODKAZEM?

Nezaměnitelná povaha jeho snímků. To samo o sobě je znakem kvality. Pro mě osobně vzpomínka na přítele, jehož určitých vlastností jsem si hluboce vážil, zůstává věčná. Zosobňoval jistou tradici spojenou s avantgardou. Byl elegantní, měl styl a zároveň byl drzý, nestaral se o politickou korektnost a měl velmi mladou mysl. Často na něj myslím, zejména v našem stále uniformnějším, humpoláckém a prudérním světě. Lidé jako on jsou dnes nadmíru vzácní.

JSOU LIDÉ, CO TVRDÍ, ŽE POHLED HELMUTA NEWTONA NA ŽENSKÉ TĚLO UŽ BY SE NEMĚL UKAZOVAT...

Cenzura filistínů? Diktát vkusu? Proboha! O Helmutových fotkách může každý říkat, co se mu zlíbí. Ale teď tu jsou a existují. Jsem hluboce proti omezování umělecké svobody a zapomínání toho, že nahota je ve výtvarné historii od samého počátku. Člověk by musel odstranit veškeré antické sbírky, zamknout na zámek hodně Cranachů, Caravaggiů a Picassů. A na mnoha snímcích nám Helmut Newton ukazuje, jak silné – a bezpochyby pro řadu mužů děsivé – mohou sebevědomé ženy být.

Helmut Newton – muž za fotoaparátem / vlivy

Dětství v Berlíně

Kde se to všechno vzalo? Jaké obrazy žen formovaly jeho pohled? Sám Newton opakovaně hovořil o tom, že na jeho mladé duši zanechaly stopy berlínské výtvarné vlivy dvacátých a třicátých let dvacátého století a pozdější nacistická obraznost. V Berlíně se narodil roku 1920 a první fotky dělal skříňkovým foťákem značky Kodak zvaném Brownie ve věku dvanácti let. Okamžitě začal experimentovat s nočními snímky.

HELMUT NEWTON:

„Nevím, odkud vzešla moje celoživotní láska k noci. Tato láska byla a je silná. Proto když mi bylo dvanáct, vzal jsem si svůj malý skříňkový foťák Brownie a skříňkový foťák Agfa zvaný Tengor do metra. Na filmu jsem měl osm fotek a už jsem vyfotil sedm, najednou jsem spatřil vysílač, co jsem vždycky miloval, a vyfotil ho. Pak jsem dal film na vyvolání do samošky na rohu a všechno kromě vysílače bylo černé. Ale já se považoval za génia. Bylo mi jedno, že sedm fotek je černých. Dneska už

se mi ta fotka s vysílačem tolik nezdá, ale když mi bylo sedm osm, zdála se mi tajemná a skvělá.”

V neposlední řadě za Newtonovým nadšením pro noční snímky stojí francouzsko-maďarský umělec a fotograf Brassai.

Co se fotografování týče, Brassai byl jeho idol. Zejména proto Newton často fotil své modelky na nočních pařížských ulicích. Postupně vznikaly filmové obrazy smíchané s jeho – poněkud černým – humorem.

HELMUT NEWTON:

„Brassai ke mně mluví i po všech těch letech. Noc má pro mě zvláštní kouzlo, on byl největším mistrem noci, ale já taky nejsem špatný.”

Helmut Newton byl skvělý vypravěč, kterého ovlivnili především autoři jako Arthur Schnitzler a Thomas Mann. Na nočním stolku měl vždycky výtisk Schnitzlerových povídek. Další inspirací byl berlínský fotoreportér Erich Salomon, který fotil konference a soudní pře, především při přírodním světle. A Newton si také jako kluk přál být “zuřivým reportérem”.

HELMUT NEWTON

„Fascinuje mě vystřihování obrázků z novin. Vystřihuju jen z deníků, nikdy z časopisů. Jen zprávy nebo bulvární snímky, věci, co jsou opravdu silné. Taky miluju rébusy. Například někdy vyfotím něco v televizi na své domácí obrazovce... podivná konverzace mezi mužem v ateliéru a kýmsi tisíc mil daleko... S touhle obří hlavou. Takové věci, disproporce proporcí, zvláštní způsob komunikace v elektronických médiích, tato výměna nápadů, to mě fascinuje. Když si prohlédnete mé fotky, uvidíte, jak se nápady zrecyklovaly. Věci, které jsem vystříhl před léty a schovávám v tlustém šanonu, se dějí dnes či zítra. Podivné obrázky zpráv, bulvární fotky – poznáte je, uvidíte, co jsem s nimi provedl. Tak to je moje inspirace. Pochopíte, co ovlivnilo mou tvorbu.”

Newtona zajímal glamour od počátku, ale nikdy se nestal jeho součástí. Patřit k určité skupině nebo neměnnému světonázoru mu bylo cizí. Být pozorovatelem – v nejlepším smyslu slova voyeurem. To zjistil již v Berlíně ve třicátých letech, když ho matka brávala na odpolední čaj do nóbl

hotelů a on si s oblibou listoval jejími časopisy o módě, například v “Elegante Welt”. To byly důležité nápady pro jeho první módní snímky přítelkyň coby modelek.

HELMUT NEWTON:

„Ráno jsem vždy chodíval na lido Halensee, škola mi byla fuk. Vždycky jsem přišel pozdě a z vlasů mi kapala po plavání voda. Nikdy nezapomenu, jak jsem jednou s holkou doplaval k zábraně a pod vodou ji svlékl. Musel jsem vylézt z vody, plavčík se podíval na holku, vyhodil mě a řekl, ať už se nevracím. Ovšem že tam také byly cedule “Psům a Židům vstup zakázán”, ale to mě nikdy nezastavilo. Rád jsem plaval a tohle mi bylo jedno. Prostě jsem tam chodil dál. Vždycky jsem přišel a s kamarády plaval, jak se mi zlíbilo.”

Nacismus a norimberské zákony převrátily Helmutově rodině život vzhůru nohama. Nic nebylo jako dřív. Jeho otec už nebyl vedoucím továrny na knoflíky a Helmut viděl, jak se trápí, i svět kolem se zásadně změnil.

HELMUT NEWTON:

„Když mi bylo třináct, Hitler se dostal k moci a záhy mě obklopila nacistická estetika. Nic jiného neexistovalo. Byl jsem blázen do fotografování a miloval jsem film, ale mohl jsem chodit jen na představení v sobotu odpoledne. Samozřejmě jsem chodil tak často, jak to šlo, a protáhl jsem se dovnitř

východem. Mým hrdinou byl Hans Albers. Film s názvem “F.P.1 antwortet nicht” byl výtečný. Také mám nahrávky všech jeho písní, zpíval skvěle...

Poprvé se mnohem více používaly propagandistické metody. Sověti propaganda používali i dřív, ale nacisté v tom byli ještě obratnější a vynalézavější. Mě z toho obviňovali také, byť všichni vědí, že jsem Žid, a mně to nevadí. Ale měli by si představit dítě, které je blázen do fotek, chce se na ně neustále dívat a je obklopeno jedine nacistickými obrazy a jejich zbožňováním. Lidé mě obviňují, že mě to ovlivňuje dodnes. Myslím, že je to normální, když s tím člověk vyroste. Já vyrůstal s tím, že když přejdete na červenou, můžou vás sba-lit nacisti. A že můžete skončit v koncentráku. Bylo to období teroru, ale děti jsou jiné – cítili jsme sílu, ač jsme věděli, že je to nebezpečné.”

V roce 1936 se Newton stal učedníkem v ateliéru Yvy (Else Neuländer-Simonové), jedné z prvních módních fotografek té doby.

HELMUT NEWTON:

„Tam jsem se naučil všechno, celé řemeslo. Byl jsem učedník, skutečný učedník. Naučil jsem se upravovat negativ, nasvítit atelier. Přestože jsem byl nejnižší formou živé bytosti. Tehdy bylo složité nastavit světla, doba vyvolání byla nesmírně dlouhá, nebyli jsme asistenti, ale opravdoví učedníci. Hodně jsem se naučil, naučil jsem se ocenit každíčkou píd' filmu místo toho, abych jen mačkal tlačítka a dělal všechno mechanicky, se strojkem na foťáku.”

Sbohem, Berlína

V roce 1938 se pod tlakem nacistů zavřel Yvin ateliér. Téhož roku Helmut Newton opustil Německo. V listopadu během strašlivého pogromu zvaného Křišťálová noc byly zničeny synagogy, židovské podniky a mnoho Židů bylo zavražděno. V Německu a Rakousku bylo zatčeno přes 30 000 Židů, ti byli dále posláni do koncentračních táborů. Helmut Newton utekl do Číny a jeho rodiče do Jižní Ameriky. Už je nikdy nespatriil.

HELMUT NEWTON:

„Dostal jsem se pryč vlakem... Pátého prosince 1938 jsem z nástupiště ve stanici Zoo opustil Berlín. A roce 2000 jsem vystavoval v Berlíně a na stanici Zoo visely velké plakáty na mou výstavu, na témže peróně, ze kterého jsem odjížděl do Terstu, abych se nalodil do Číny. Jméno lodi si pamatuju, byla od společnosti Lloyd Triestino a jmenovala se Conte Rosso. A když probíhala ona výstava v Berlíně, šel jsem na stanici Zoo a vyfotil si plakát i s cestujícími, kteří ten den nastupovali do vlaku.”

Do Číny nikdy nedorazil, ale zůstal v Singapuru, kde pracoval jako fotograf pro noviny Straits Times.

HELMUT NEWTON:

„Byla to podivná doba a já natolik špatný reportér, že mě po dvou týdnech vykopli a já skončil na ulici, v kapse ani vindru. Byl jsem moc pomalý. Než jsem si nachystal Rolleicord, všechno vyšumělo, událost byla pryč.”

Po formativních zážitcích dvacátých a třicátých let v Berlíně a po emigraci zažil ve čtyřicátých letech významné setkání. V Austrálii poznal fotografku a herečku June Brown. V roce 1948 si ji vzal za ženu a tak začala plodná a vzrušující spolupráce. June Newton, která je uznávanou fotografkou s pseudonymem Alice Springs, byla později kurátorkou řady Helmutových výstav a grafičkou jeho knih. Newtonovi prožili v Austrálii sedmnáct let. Helmut pracoval především jako módní fotograf a bylo mu přiznáno australské občanství. V roce 1956 strávil pár rok v Londýně, poté se přestěhoval do Paříže, a tam žil do roku 1981.

Helmut a June

Spolupráce, ale i rozdíly v tvorbě Helmuta a June jsou patrné především v “Us and Them” – sdílené sbírce fotografií jejich známých lidí, míst a situací. Newton vytvořil dokonale barevné snímky Anjelikey Huston a dalších a na druhé straně June vyfotila svého muže bez košile na terase v Monaku, v šortkách a s vysokými podpatky. A v Paříži Helmut fotil June, zatímco ho sledovala při focení. Tato fotka je nesmírně významná.

HELMUT NEWTON:

„Ta fotka má hodně společného s mým životem. Vznikla ve studiích Vogue, kde jsem strávil celá léta. June se tam zastavila, nikdy tam nebyla jako modelka, a chtěla si se mnou dát oběd v jídelně. Ale já jsem ještě nebyl hotový a tak se jen tak posadila. Ani netušila, že je v záběru. Celý kontext je velmi podstatný, protože můžete zachytit různé výrazy její tváře během focení. Na focení obvykle nikdy nechodí, pokud sama nefotí.”

Nebo obrázek ženských rukou ozdobených diamanty Bulgari, které trhají na kusy smažené kuře. Tento snímek rozčílil luxusní klenotnictví natolik, že hrozilo stažením reklam ve francouzském Vogue.

HELMUT NEWTON: NESTOUDNÁ KRÁSA PRESS-KIT

Ve světě módy Newton změnil způsob, jak fotografové zachycují nejnovější trendy. Místo toho, aby jen fotil ženy v šatech, vždy vytvářel příběh a náladu, které byly pro ženy přitažlivější. Dokonce i na stránkách nablýskaných módních časopisů Newtonovy snímky vyjadřují jeho touhu vytvářet scény plné chtíče, sexuality a dokonalého stylu.

Ale nikdy neskrýval fakt, že zejména v módě to často dělal jen pro peníze: „Jsem nájemný zabiják.“

HELMUT NEWTON:

„Často jsem – jako děvka – potřeboval peníze. Byl jsem chudý a pak samozřejmě přijde díkybohu chvíle, které Američané říkají “polibte mi, prachy”. Kdy můžete říct, nelíbí se mi tvoje tvář, nelíbí se mi tvůj styl, nelíbí se mi tvoje zakázka, nebudu to dělat. To je bezpochyby důležité a skvělé se do tohoto bodu dostat.”

Odlišný pohled na ženské tělo

Ve svém díle popisoval ženy coby „triumfující“ a ohrazoval se proti názoru, že je zobrazuje jako absurdní nebo jako objekty. Muži pro něj byli jen doplňky, jako například klobouk nebo boty. Na Newtonově snímku Miami z roku 1999 například hledí neurčitý, stěží viditelný muž ve stínu na hlavní atrakci – peroxidovou blondýnu v bikinách, která se promenuje mezi stíny jako exhibicionista. Ženy jsou kolem a kolem nebezpečné, zastrašující a mnohdy exhibicionistické femmes fatales. „Nebezpečné“ bylo slovo, které měl Helmut Newton skutečně v oblibě.

V roce 1979 došlo k zajímavé verbální potyčce ve francouzském televizním pořadu Apostrophes, v němž americká teoretička Susan Sontag (O fotografii) nazvala Helmuta Newтона nepřítelem žen. Nedokázala přijmout jeho námitku, že ženy hluboce miluje. „*Le maître adore son esclave* – Pán zbožňuje svého otroka,” řekla a připustila, že nikdy netušila, jak milý člověk za fotografiemi stojí. Nelze popřít Susan Sontag ani Helmuta Newтона. A každý pozorovatel fotek si může udělat názor na Newtonův pohled na ženy sám.

Ve světě Helmuta Newтона jsou věci buď zajímavé, nebo nudné – víc v tom není.

HELMUT NEWTON:

„Když můžete dělat, cokoliv si zamanete, co je v tom za zábavu? Zakázané věci jsou mnohem zajímavější. Popelka, která není ani chytrá ani silná ani sebevědomá, je nudná – mírně řečeno. Mám hodně přátel, kteří raději berou na večeri holky než zajímavé ženy, já ne. Ale žena, která neukáže všechno, může být hodně sexy.”

Ale miloval Newton, který sám sebe popisoval jako feministu, skutečně dominantní ženy?

HELMUT NEWTON:

„Miluji silné ženy. Dominantní žena je stejně nudná jako chlap macho.”

Modely Yvese Saint Laurenta pro něj znamenaly přesně to, čím mají ženy být. „*Elegantní, žádoucí, smyslné, stylové a drahé... Ale nikdy jsem nechtěl, aby dámy byly dámami; chtěl jsem, aby vypadaly, že jsou k mání, když nastane ta správná situace.*”

Navzdory všem propracovaným fantaziím, které Newton ve svých snímcích vytvářel, má jeho tvorba blíž k dokumentu než většina módní fotografie, co přišla po něm. Fotil, needitoval ani neretušoval a podle svých vlastních slov byl „fakt staromódní fotograf”. Z tohoto důvodu Newton vždycky odmítal termín „umělec”.

„Cokoliv je na filmu, objeví se na papíře.” A v tom je i síla Newtonových portrétů – jeho chladný nekompromisní pohled. Nacistická fotografa Leni Riefenstahl si pudruje svou neskutečně vrásčitou tvář. Catherine Deneuve ve svůdném černém prádle a s cigaretou mezi zuby. Monacká princezna Caroline s tiárou a psem na vodítku.

HELMUT NEWTON:

„V mých portrétech mě zajímá moc a sex. Sex a moc. Jak sex plodí moc. Myslím, že když portrétuji lidi, co mají moc – politickou, finanční nebo sexuální – jsou skvělými objekty pro můj foťák.”

Autoportrét jako ochrana

Nicméně Newton vytvořil i řadu autoportrétů ve zdánlivě bezmocných situacích v nemocnici Lenox Hill v New Yorku po infarktu v roce 1973. Foťák mu sloužil jako ochranný štít. Takhle se vypořádával s obtížnými situacemi.

HELMUT NEWTON:

“Když musím čelit náročným nebo trapným, nepříjemným nebo bolestivým situacím, foťák mi

pomůže. Vytvoří deštník, ochranu mezi mnou a tím, co se děje okolo. Pak vidím svět tím malým otvorem jako hledač a jsem jaksi oddělen od toho, co se děje.”

Hemut Newton byl prorokem naší doby, člověk břitkého a mnohdy nihilistického ducha – viděl obsesi naší společnosti nezměrným bohatstvím a nepřiměřenými nároky, naši fascinaci a znechucení výstřelky bohatých a slavných. Věděl, jak zábavné je dělat si legraci ze špatného chování a sexuálních podivnůstek mocných a zároveň si to užívat – aniž by zabrousil do minového pole politické kritiky.

HELMUT NEWTON:

“Odmítám přemýšlet o smrti – to jsou značně neproduktivní úvahy... Pokud přijde, je buď příliš brzy, nebo příliš pozdě a já s tím nic nezmůžu. Nechci takovými úvahami ztrácet čas. Věřím, že je lepší trávit čas pozitivnějšími věcmi. A nemyslím si, že smrt je pozitivní.”

Ráno 23. ledna 2004 nasedl Helmut Newton v garáži svého “zimního příbytku” v Chateau Marmont (Los Angeles) do svého bílého SUV, aby vyrazil na focení. Když vyjížděl, dostal infarkt. Jeho auto narazilo plnou silou do protější betonové zdi. Helmuta Newtona převezli do nemocnice Cedars Sinai, a tam zemřel. Jeho žena June zachytila poslední rozloučení na fotografii.

HELMUT NEWTON: NESTOUDNÁ KRÁSA PRESS-KIT

HN_Anna Wintour 1 (c) Pierre Nativel, LUPA FILM

HN_Grace Jones 1 (c) Pierre Nativel, LUPA FILM

HN_Claudia Schiffer 2 (c) Alexander Hein, LUPA FILM

HELMUT
NESTOUDNÁ KRÁSA
NEWTON

HN_Isabella Rossellini 1 (c) Pierre Nativel, LUPA FILM

HN_Marianne Faithfull 1 (c) Pierre Nativel, LUPA FILM

HN_Charlotte Rampling 1 (c) Pierre Nativel, LUPA FILM

ARTCAM FILMS

Rašínovo nábřeží 6,
128 00 Praha, Czech Republic

IČ 26198096, DIČ CZ26198096
+ 420 221 411 619

kontakt

HEDVIKA PETRŽELKOVÁ
PR manager
hedvika.petrzelkova@artcam.cz
+420 776 167 567

ALENA VOKOUNOVÁ
Programing, kopie
alena.vokounova@artcam.cz
+420 607 194 251

Co-funded by the
Creative Europe **MEDIA** Programme
of the European Union

WWW.ARTCAMFILMS.CZ